

gyar megcélozta, de a madarat nem fogta nyíl. Száz nyilat kilőtt, mint a száz belevesztett a végtelen messziségbe.

— Ki vagy te? — rivalt rá Magyar a csodálatos, színestollú madárra.

— Én a délibáb vagyok. Én a soha el nem érhető boldogság vagyok. Én az illanó álom vagyok, én a lelkeből fogamzottam és a vadkacsa vére táplált. Te engem kergetsz és fogsz még kergetni sok száz évig, de csak délibábot űzöl, ködképet üldözöl, álmot hajszolsz és mindig csak délibábot kergetsz. A délibáb fog téged vezetni és esténként tűzlángjánál melegszel. És ez csak szalmaiáng lesz, hamar fellobban, gyorsan elhamvad.

— És mégis megyek nyugatra! — kiáltotta a fejedelemfi.

Lovára kapott, átugrott a malmon. Ketten vezérelték: délibáb és szalmatűz.

Délibáb és szalmatűz...

ÖLELNI TISZTÁN

*Közöttetek szeretnék lenni
s élni paraszti-jámboran,
türelmesen és bölcsen.
Vetni magvető nyugalommal
s bevárni míg termésre érik az idő.
De mint a szélnek rohannom kell,
játszanom kell: illattal és füsttel,
kavarni virágport s szennyet.
Viskók felett, sátrak felett,
tört ablakokon át,
a nagy-nagy házak udvarán vágatni át.
Megállni sohasem lehet
és nem szabad,
mikor a Cél hajt vadul.
Hiába tudod, hogy minden ház:
a házad,
s szívekben: az otthonod.
Rohanni kell,
s mint a szentek,
érintve mindent,
s mégis érinthetetlenül,
Ölelni tisztán: a világot.*